

govornik na rajne slavne naše možake grofa Turjaškega, Valvazorja, Cojza, Vega, Linhardta, Kopitarja, Vodnika, Prešerna, ki so narodu svojemu darovali kri, premoženje in duševno moč; tudi Wolf je stopil v versto dobrotnikov celega slovenskega naroda; naj se tedaj kmali kmali spolne njegova nam vsem presveta oporoka! — Vidilo se je očitno, da so globoko v serce vsem pričujočim segle besede govornikove. Žl. gosp. Strahl poterdil vse, le omeni to, da se je oporoka rajnega kneza v vsem spolnila, kar se tiče duševne zapuščine. Gosp. dr. Toman odgovori, da Bog obvari, da bi bil hotel komu kakošno žal besedico reči, le drugi del slovnika želi kmali na dan spraviti. Dr. Bleiweis se oglasi in poterdjuje Tomanov predlog, ker le predolgo spi že ta reč, ki bi se bila imela po §. 26 knezove oporoke brez odlašanja nadaljevati. Toliko bolj pa je želeli celega slovnika, ker očitno bo potem še le vsem, da naš jezik ni tak ubožec, kakor nekteri pravijo, ampak da je bogat in veličasten! — Veselo je bilo viditi, da ves zbor je enoglasno naposled poterdil Tomanov predlog in tako poslavil narodno reč. — Ginjenega serca je poslednjič dr. Bleiweis, ki so ga danes poslanci kmetiških občin vdrugič enoglasno v deželni odbor volili, sprejel volitev, rekoč, da nehvaležnost bi bila, tolikega zaupanja ne poveriti z vsem, kar slaba njegova moč premore.

Deželni zbor goriški.

Iz Gorice 11. aprila. — Na enak način kakor povsod se je tudi v našem mestu 6. t. m. deželni zbor odperl. Predpostavljena sta bila obilnemu občinstvu: gospod grof Pace kot deželni poglavar in predsednik zbora, in gospod dr. Doljak, kot tega namestnik. Oba gospoda sta pravična moža za Slovence kot za Lahe. V zboru sedijo naslednji poslanci, izvoljeni od Slovencev: Černe, Fabiani, Grossmann, Kafol, Polaj, dr. Žigon in Winkler; izvoljeni od Lahov: Deltorre, Codelli, dr. Deperis, zgorej imenovani dr. Doljak, dr. Dottori, Goriup, Michelli, dr. Pajer, dr. Rismondo, H. Ritter in W. Ritter. V prvi seji 8. t. m. so volitve pričujočih poslancev pretresovali in poterdili. V drugi seji 10. t. m. se je odločilo poslati na Njih Veličanstvo zahvalno pismo, ki se je koj prebralo v talijanskem jeziku. Na predlog g. Černe-ta se je vsestransko poterdilo, naj se ima talijanskemu zahvalnemu pismu tudi v slovenskem jeziku pridjati. Na to prosi za besedo g. Kafol, ki po slovensko tako-le govori: „Mnogospoštovani gospodje deželni poslanci! Dozdeva se mi, da protokol ne bi bil skoz in skoz pohvale vreden, ker se samo v talijanskem jeziku piše. Res je sicer, mi se tu že tretjikrat v talijanskem jeziku pogovarjamo, al moj stari oče že so mi pravili, da Gorica je slovensko mesto; po tem takim ker imamo enakopravnost narodnosti in jezikov zagotovljena, mogel bi se prav za prav tudi po slovensko pisati. Uprašam tedaj prvič: ali se bo protokol v tem poliglottnem zboru skoz in skoz le po talijansko pisal, drugič: ali se bo smelo v tem zboru tudi po slovensko govoriti, in tretjič: ali se bo smel tudi nemški jezik rabiti?“ Na to vprašanje prosi govornik, naj bi se mu odgovorilo, da bi se tako v okom prišlo vsem prihodnjim zmotam. Predsednik zaprosi ta slovenski govor predstaviti na talijanski jezik, kar je sam govornik spolnil. Oglasi se na to gosp. Goriup z opazko, naj bi se odgovor tega vprašanja začasno odložil. Prišle so na versto volitve dveh poslancev za državni zbor v Beč. V prvi volitvi sta bila izvoljena gosp. Goriup in gosp. Dottori. Prvi je hvaležno sprejel, drugi se je pa tej časti koj odpovedal izgovorivši se, da nemškega jezika ne ume. Pri drugi volitvi so zvolili dr. Doljaka; al tudi ta sprejeti ni mogel zavolj privatnih silnih opravil. Pri tretji volitvi je bil izvoljen dr. Rismondo. Ker pa tudi ta gospod nemškega jezika premalo ume in je poleg tega prerediteljski zdravja, prosi to butaro komu drugemu izročiti. Preden se četrte volitve lotijo, opazi dr. Deperis, da, ker gosp. Goriup kot

rojen Slovenec Slovence nadomestuje, naj bi se nikar ne prezerlo, za Lahe zvoliti poslanca laškega kervesa. Gospod Goriup, ki ima komaj pokazati, ako se bo za Slovence pravično potegoval, je na ravno omenjeno opazko odgovoril, da tukaj ne gré pretresovati kake kervi da je kdo, ker Slovenec ne manj kot Lah potegovati se ima za občni prid dežele. Dr. Pajer je pri vsem tem tirjal talijanskega poslanca. Na to ustane gosp. dr. Doljak ter pričujoči strastni tirjatvi prav po keršansko in možko odgovori, kako da Slovenci in Lahi od nekdanj sém v naši deželi skupaj živijo in kako naj bi med njimi vsako prepiranje nehalo in si prijateljsko eden drugemu roko podali. Sprejete so bile te pravične besede od vseh dobro mislečih z očitno pohvalo. Po večini glasov so se poslanci poprijeli četrte volitve in izvoljen je gosp. Černe. Oba izvoljena državna poslanca sta Slovence. Upamo tedaj, da gosp. Goriup nam ne bo našega serca ogorjupil in da gosp. Černe se ne bo nam izneveril in naš narod očernil, ampak da prvi in drugi se bota potegovala za Slovence po poti enakopravnosti. Zato se jima serčno priporočujemo. Tudi mislimo, da nam Slovcem na Goriškem se ne bo nobena krivica godila, ako se le bodo naši slovenski nadomestovavci krepko in modro za enakopravnost potegovati znali.

Pri tej priložnosti smo opaziti utegnili med pričujočimi poslušavci, da prenapeti Lahi celó v čast štejejo vsakemu Lahu, ako nemškega jezika (se vé da tudi slovenskega) ne razume. Mi pa mislimo, da izobraženim Avstrijancem se nikar v čast marveč v sramoto šteti ima, ako poleg neogibno potrebnih deželnih jezikov ne govorijo ali saj ne spuštujejo tudi nemškega jezika. Taki se očitno razodevajo, počem da dišijo. Nam pa Slovcem je in ima biti ljuba Avstrija, enakopravnost in bratinstvo z vsakim narodom.

Josip Mlinarjev.

Deželni zbor štajarski.

Iz Štajerja 10. aprila. — ž — *) Sklican je tudi naš deželni zbor. Na Štajarskem prebiva blizo 400.000 Slovencev, torej dobra tretjina vseh stanovnikov. Al jim bo pač postavna ravnopravnost došla iz našega zbora? Čujmo, kako je dozdej. Sklenil je pismo zvestobe in hvaležnosti presvetlemu cesarju poslati, ter je odločil odbor za njega sastavo; da bi se spodobilo to tudi v slovenskem jeziku staviti, še do zdaj ni nihče omenil, morebiti zato, da se ne žali mir in sprava?! Obravnave našega zbora se bodo samo v nemškem jeziku naznanjale. Kakor slišimo, je bil nek gotovo pravičen Nemeč v nekem odboru misel sprožil, ne bi li dostojno bilo, to tudi v slovenski prestavi storiti; slovenski poslanci pa so nek povedali, da tega ni treba, kar so s tem izpričali, da kdor take reči bere, tudi zná nemški, drugi pa za-nje ne marajo! (Pač lepa reč!)

Dopisi.

Iz Gradca 13. aprila. Gr. K-k. — Ljubljanski dopisnik tukajšnjega dnevnika „Tagespost“, ki se skriva za čerkoma — st — se je že prevečkrat pregrešil nad nami Slovenci, da bi nam bilo mogoče, k vsemu temu molčati. Da prezrem vse poprejšne dopise, je vendar moja, in bi bila vsacega Slovence dolžnost, da zadnjih dveh dopisov nekoliko omenim. Gotovo meni prešerni gosp. — st —, da mi k vsemu prikimamo, kar je do zdaj našušmaril od nas, drugače bi se vendar ne prederznil takih kosmatih reči prodajati po časopisih. Gosp. dopisniku se zdi čudno, da se je gospod dr. Bleiweis potegnil za zedinjenje vseh Slovencev pod enim deželnim poglavarstvom. Zato pa za-

*) Žal nam je, da nam je dopis še le došel, ko so bile „Novice“ že polne; smo tedaj le mogli to mervico iz njega posneti.

ničljivo pravi, da bi Slovenci, se vé da „Ultras“, radi imeli „kraljestvo“ slovensko in svojega lastnega vladarja in Bog vé še kaj vse! Dosti bedastega so že nekteri nemški časopisi o naših zadevah pisali, pa take neslanosti še do zdaj nihče ni bleknil in očitno postavil vsemu svetu na somenj. Dasiravno se o slovenskem kraljestvu nobenemu Slovincu še sanjalo ni, kdor ima možgane na pravem mestu, vendar mi bo vsak pritegnil, da omenjeno mnenje ni prenapeto, ter bi se tudi djalo djansko dognati; menim namreč zedinjenje vseh Slovincov pod enim deželnim poglavarstvom, da me gosp. — st — ne razume napačno in ne začerni panslavista. Ali mi ne bode tudi vertoglavi gosp. dopisnik poterdil, da ljudje enega rodú in ene kervi takrat najsrečnejše in zadovoljnije živé, ako jih vežejo ene postave in pravice, eno družbeno in politično življenje? In kako bi se to dalo drugače bolje storiti, kakor tako, da se vsi Slovenci združijo pod enim poglavarstvom? Ker je že gospod dopisnik tako zvit, naj nam tudi tú razjasni pamet in nam s svojo razsvitljeno glavo svetuje, kako bi se to dalo primernije storiti. Škoda, da gosp. — st — ne sedi v deželnem zboru; neprecenljive vrednosti bi bile njegove besede! Samo ene napake bi se moral poprej odvaditi, namreč, prejedati besede in misli. Ta napaka je tistim ljudém lastna, ki ali nič ne vedó ali nič vediti nočejo. Menim, da je pri ljublj. dopisniku prva nadloga veliko večja. — Gosp. — st — se zdi šaljivo, da je gosp. dr. Bleiweis pri gosp. dr. Toman-ovem pogoji izustil besede, da ga sercé boli, ker véš zbor ni poterdil izverstnega predlog. *) Kaj takega se zdi šaljivo le bebecom in pa onim, ki se z dušo in telesom trudijo, preceptati naš jezik in njegove pravice. Al smemo dopisnika k tem ljudém šteti ali ne, ne smem presojevati, pa saj že njegovo pero kaže, kamo da meri. Kako v tej reči, ki sem jo ravno omenil, s prederznostjo gospodarji, se vsakdo lahko prepriča, ako si more poskerbeti list od 12. aprila omenjenega dnevnika. Ako na priliko gospod dr. Bleiweis-a s priimkom „der Mann mit dem blutenden Herzen“ pita, menim, je to več ko sovražstvo, rekel bi, to je hudobija, ki jo je gosp. — st — v kakem zakotji na tihem skoval, in potem poslal v široki svet z opazko, da tega je polna vsa Ljubljana. In s čim si je gosp. dr. Bleiweis to pridobil? S tem, da je terjal, da nam dadó, kar nam po pravici gré. Gospod — st —! repenčite in šopirite se, dokler vam je ljubo in drago, naše prošnje bodo pretresovali drugi možje, kakor ste vi, ki vam so naše zadeve in narod terra incognita, slovenski kruh pa dobra stvar. — Gosp. dopisniku se skoro čudno zdi, da so našinci odbornikoma, ki sta za našo reč se potegovala, ploskali. Meni in gotovo nobenemu mojih rojakov se to čudno ne zdi; čudno bi se nam pač bilo zdelo, ako bi bili našim nasprotnikom ploskali in z živio-klici njene besede sprejemali. — Ker je pa gosp. — st — naša možá s tako jezimi besedami omačehoval, se usmili drugih Slovincov, ter jim verže blagodušno nekoliko mirospravnih besed. Moramo reči, da bi nas bilo sram, ako bi nas tako umazano peró, kot je dopisnikovo, pred svetom le količkaj hvalilo ali pa branilo. Dopisnik naj ne misli, da nas je s tem le utolažil. Ako razžali odbornike, ktere je izbral národ, da za-nj govore, razžali z njimi véš narod. Sicer pa gosp. — st — svetujemo, od zdaj drugače pretehtovati, kako se bo širokoustil po časopisih, da mu Slovenci ne postavijo posebnega spomina. Tudi naj bi si izvolil za dopise drug časopis, ker tudi naši nasprotniki vedó, da nam je graški dnevnik do zdaj še vedno sovražen bil. K sklepu naj še omenim, da vrednik tega nemškutarskega

lista ne dovoli nobenemu, da bi na take bedarije zagovarjal Slovence, izgovarjaje se z navadno sleparijo, da se to ne ujema z namero njegovega lista. To je res lepo. Psuje in zabavlja rad; da bi pa kdo zoper to kaj čerhnil, bi mu pa že bilo preveč. Evo! to je ravnopravnost nemškutarska.

Iz Štajarskega. P—ov. — Naj Vam še jaz blage „Novice“ tožujem o nekkih zatirovavcih slovenščine. — Ker mi je predolgo čakati, da bi mi šolski služnik „Novice“ prinašal, hodim sam na pošto po nje. Ko uni dan taj pridem, se ravnokar poštni uradnik in neki mladi iskreni Slovenec prepirata. „Da, prišla bo dóba, da še slovenskih časnikov citati ne bote smeli.“ Tako je véš razkačen uradnik govoril: francoščine, talijansčine se raji učite, bo bolje, ko da ta neumni list pregledujete.“ S tem ga je moj prijatelj najbolj razkačil, ker mu je dokazoval, da bo slovenščina tudi v uradni prihitela. To mu je bilo ko ogenj v streho. Skoraj bi bil mladega dijaka zapodil. Pa to je tudi odveč, da listov s slovenskim napisom skoraj jemati noče, in se vselej krega, zakaj bi po nemško ne pisali. Ta vradnik je pa, če se ne motim, Kranjec, se vé nemškutar. Pa kaj bi se temu tako čudil? Neki naučitelj, sam Kranjec, vsakega Slovenca čertí ko belo vrano. Le Nemci so njegovi ljubljenci. Kar oni povejo, je izverstno, vse drugo je neumno, čeravno tudi Slovenci véasih nemščino razumejo. Pri obedu so se unidan o slovenščini pogovarjali, in glejte vnebovpiljoči greh! Eden iz skupščine, ki je sam ogleda ljudskih šol, izustne: „Najbolje bi bilo, da bi osemnajstletnega zastopnika Slovincov nekaj tednov zaperli.“ *) Slovenija! Na svojem krilu imaš tako nehvaležne dušne pastirje.

Iz Gorice 12. aprila. — (Posebno našim nadomestovavcom v zboru še ob pravem času v prevdarek). Sliši se, da se bo v našem zboru sprožilo in pretresovalo tudi vprašanje zbog učnega jezika v šolah. Razne so še sedaj misli o prestrojenji te važne reči. Nekteri želijo, naj bi se talijanski jezik v vse šole brez razločka kot učni jezik vpeljal, nemški popolnoma zaterl in slovenski mladeži, ktere je na tukajšni gimnazii navadno dve tretjini več od Lahov in Nemcov skupaj, naj bi se pa slovenščine le kaj malega za priklado blagovolilo. Ta načert, se vé da v sercu skovan od prenapete strani, je véš strasten, vladi škodljiv, pozabiven pa nam goriškim Slovincem. Toraj se temu po nobeni ceni udati ne smemo, marveč protestirati bi nam bilo neustrašljivo zoper vse tiste naše sovražnike, ki bi nam kaj takega uriniti hotli. Po drugih načertih bi se vsa gimnazija razdeliti imela v dvojnoverstne razrede tako, kakor že od nekdej imamo razdeljene za slovanske in laške učence v naših poglavitnih normalnih šolah. V enih razredih bi se vsi predmeti učiti imeli, Slovenci po slovensko, v drugih razredih Lahoi po talijansko, in to skoz in skoz od prve začetne do osme latinske šole. Ta načert se marsikteremu Slovincu pri prvem pogledu prismejlja kot pomladansko juterno solnce. Toda če ga bliže prevdarjamo, bati se nam je, da po smehu bi utegnili priti jok. Po naključbi mi pride v roko gimnazijski program leta 1858. V njem zapisanih v V. razdelku 14 učencov, v VI. razredu 24 učencov, v VII. razredu 12 učencov, in v VIII. razredu 10 učencov. Ako jih po ravno omenjenem načertu razdelimo v dvojnoverstne razrede, bi bilo v V. slovenskem razredu poleg programa 9 Slovincov, v V. laškem pa 4 Lahoi in za priklado pridenimo jim 1 Nemca; v VI. slovenskem razredu 17 Slovincov, v VI. laškem razredu 6 Lahoi, 1 Nemeč, v VII. slovenskem razredu 7 učencov, v VII. laškem razredu 6 učencov, in v VIII. slovenskem razredu 6 in v VIII. laškem razredu 4 učenci. Vpraša se tedaj: ali se plača zavolj male kopice, to je, zavolj 4, 5, 6, 7 učencov posebne razrede in obilne stroške delati? Po tem takem bi se gotovo prej ali pozneje ugovarjalo: čemu za to

*) Tudi to je laž od konca do kraja tistega dopisuna, ktereга vsak pozná, kakor tudi njegove pajdaše. Gosp. dr. Tomanov govor je bil z vesoljnimi „slava-klici“ sprejet, in rekel je zbor le, da ni treba še posebno poterjevati kar je že samo po sebi gotovo. Navedene moje besede so tedaj zadevale vse kaj drugega.

peščico učencev toliko stroškov, zadosti je enojen razdelek na gimnazii za Slovence in Lahe! In ker se Lah Slovincu gotovo ne udá, bi se tedaj sramotno podjarmiti moral Slovenec Lahu in ž njim vred bi se na laški gimnazii popolnoma pollaščeval. Ali kaj? prišli bi počasi na zgorej omenjeni prvi načert naših prenapetih sovražnikov. — Najbolji načert je tretji. Moder rodoljub si ga je nasnoval tako-le: Slovenski in talijanski jezik kot učni jezik v normalnih šolah in na spodnji gimnazii. Nemški jezik bi se čversto učiti začel s prvimi latinskimi redom itd. kot zapovedan predmet. Zgornja gimnazija bi nehala imeti po dvojne razrede, toraj bi se Lahi in Slovenci, ki so se do sedaj v odločenih razredih po domače učili, čedalje zedinjevali v enojnih razredih, katerim bi bil skoz štiri zadnje latinske šole uzajemno za učni jezik nemški. Deželna jezika, v katerih bi se pa keršanski nauk skoz in skoz učiti imel, bi postala na gornji gimnazii zapovedana predmeta kot sedaj gerščina ali latinščina. Pri vsem tem bi se tudi skerbeti imelo, da bi se učenci obojnega naroda vzajemno dobro naučili oba deželna jezika, Slovenci laškega in Lahi slovenskega, ker le potem takem bi se eden drugemu bolj spoštovati začeli, in sposobni bi bil izsolani učenec za vsako službo, bodi si na Slovenskem ali Laškem ali Nemškem. Ta načert bi vsem trem narodom vstregel; ž njim se ujema toraj vsak pošten človek v našem poliglasnem mestu. Za ta načert tedaj bi se imeli najpred in najbolj naši slovenski poslanci v zboru potegovati. In omnibus operibus suis respice finem. Vigilantibus jura!

J. Ternogorski.

V Metliki dné 3. aprila. L. Podgoriški. — Blagovolite, drage mi „Novice“, priobčiti, da si je zvolila že tudi dotična srenja župana in vse druge srenjeke možé, od katerih pričakuje vse dobro, nadjaje se, da jim bo skerb za blagostanje in srečo srenjčanov svojih najperva in najsvetejša, — tedaj, da bojo njihove skeleče rane celili zdravilnega olja van-je vlivaje. Za župana namreč si je izvolila gospoda Fr. Gustin-a, za prvega svetovavca pa gospod Ferd. Zalokar-ja, in za drugega gosp. dr. Jož. Za vinšek-a. — Veliki teden smo imeli tu jako mokro in pa čudno vreme, kajti je ali neprenehoma deževalo, ali pa kmali sonce sijalo, kmalo pa spet lilo. Vse bi bilo v vinogradih, tako pa ni bilo moč, ker vreme ni ugajalo. Tudi na pungertu ni bilo toliko plesavk, da bi bile plesale kolo, kakor po navadi, — in kakor se vidi, bo lepa ta navada, kakor tudi še več drugih, čisto zibnula, zakaj slednje leto manj obiskujejo pungert, kjer so se pred nekaj leti s plesom in drugimi igrami dobro kratkočasovali.

Iz Novega mesta 11. aprila. P—i. — Na naši gimnazii čislajo materinščino, kakor je pravo in treba. Dano je namreč dijakom spodnje gimnazije na voljo veroznanstvo, naravoslovje in povestnico učiti se po slovenski ali pa po nemški. V višjih šolah predstavljamo vse auktorje po slovensko. Kaj ne, da je to veselo!

Iz Ljubljane. V saboto bo menda konec prvega deželnega zboru. Čeravno v tem prvem in kratkem shodu, kateri je bil tako rekoč predgovor prihodnjih zborov, ni mogel doveršiti veliko, je vendar saj to pokazal, da ga je resna volja, storiti v vseh zadevah za domovino, kar bo le mogoče. Prihodnji teden se bojo naši državni poslanci podali na Dunaj, eni pred, drugi pozneje; gospod dr. Toman in gospod Dežman bota še le šla v sredo opoldne. Dr. Toman bo vzel tudi v „Novicah“ večkrat omenjeno peticijo seboj. Slava in sreča!

— Danes (v sredo) bo volitev mestnega župana. Radovedno pričakujemo, kdo da bo; največ glasov je menda za gosp. Brolich-a, ki se tudi v deželnem zboru verlo obnaša.

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

Danes smo zavoljo pomanjkanja prostora prisiljeni „novičarja“ skerciti na malo in povedati važnije novice le ob kratkem. Cesarski patent od 8. t. m. oklicuje postavo, ktera protestantom v nemško-slovanskih deželah našega cesarstva daje v njenih cerkvenih zadevah vse pravice, ki jih uživajo tudi v drugih državah. — Deželni zbor v Pragi je sklenil cesarja prositi, naj se dá kronati za kralja českega; posebna deputacija se je podala s to prošnjo na Dunaj. — O drugih posebno imenitnih sklepih deželnih zborov se dosihmal ni nič slišalo. — Deželni zbor ogerski se tudi še ni poprijel kakega važnega sklepa, dokler ni razmera ogerske dežele do njegovih sosednih dežel vredjena; kaže se, da se Srbi v Vojvodini mislijo združiti z Magjari; preden bojo pa to za gotovo sklenili, se bojomenda porazumili s Hrvati, njim sorodnimi brati; kaj bojo ti storili, še ni gotovo, ker tudi čakajo, kako se bojo njih razmere vredile z Dalmacijo. Tako tedaj še nikjer ni nič gotovega. Da ne bojo ne Ogri ne Hrvati poslali poslancev na Dunaj, je gotovo. — Na Francozkem in Laškem se sliši o čedalje večih pripravah za vojsko. — V Varšavi so se 9. t. m. spet žalostne reči godile; 60 mestjanov je mrtvih ali po vojaci ranjenih obležalo v mestu. — V Hercegovini se razširja punt. — Angleška vlada je dovolila, da francozka armada ostane še dalje v Sirii.

Kot doklada „Novic“ je današnjemu listu priložena prva pola vseh govorov od besede do besede v deželnem zboru po urnopisnikih. Vsaki teden bo izhajalo toliko tedoklade, kolikor se je bo natisniti móglo, da bojo častiti braveci berž vse natanko zvedili.

Listnica vredništva. Mnogim gosp. dopisnikom: Kar nismo mogli danes vzeti v „Novice“, pride prihodnje. — Gosp. J. Š. v M: Drago nam bo, ako nam pošiljate tudi brez marke; le slovniške reči prosimo, da jih odložite za drugi čas kakor je sedanjí. Ponudbo o slovniku smo izročili gosp. pisatelju slov. slovnika. — Gosp. — ž — v N: Prejeli; — če bo le mogoče. — Gosp. F. L. na R: Veseli nas jako vprašanje Vaše, ker kaže domoljubno serce; al prepustite sedaj to reč še drugim. — Gosp. A. G. v G: Cena „Nov.“ je edina za vse. — Gosp. M. Z. v Kr: Ker je vsaka stran enkrat govorila, je najbolje, da je pravde konec.

Kursi na Dunaji

6. aprila 1861		v novem denarji.	
Deržavni zajemi ali posojila.		Druge obligacije z lotrijami.	
5% obligacije od leta 1859		Kreditni lozi po g. 100	g. 113.50
v novem dnar. po 100 g. g.	75.30	4 1/2% Teržaški lozi po 100	„ 128.—
5% nar. posojilo od l. 1854	„ 73.80	5% Donavsko-parabrod-	
5% metalike	„ 63.65	ski po g. 100	„ 99.—
4 1/2% „	„ 53.75	Knez Esterhazy. po g. 40	„ 94.—
4% „	„ 48.—	Knez Salmovi po g. 40	„ 37.—
3% „	„ 36.50	Knez Palfyovi po g. 40	„ 36.—
2 1/2% „	„ 32.—	Knez Claryovi po g. 40	„ 35.—
1% „	„ 12.—	Knez St. Genoisovi po g. 40	„ 36.75
Obligacije zemlišn. odkupa.		Knez Windischgráz. po g. 20	„ 22.—
(po 100 gold.)		Grof Waldsteinovi po g. 20	„ 26.—
5% doljno - avstrijske g.	88.—	Grof Keglevičevi po g. 10	„ 16.75
5% ogerske	„ 63.—	Budimski . . . po g. 40	„ 35.75
5% horvaške in slavonske	„ 62.—		
5% krajske, štajarske,		Denarji.	
koroske, istrijske . . .	„ 88.—	Cesarske krone	g. 20.75
Deržavni zajemi z lotrijami		Cesarski cekini	„ 7.13
Zajem od leta 1860	80.25	Napoleondori (20 frankov)	„ 12.05
„ „ „ 1860 petink. „	82.—	Souvraindori	„ 20.90
„ „ „ 1839	107.—	Ruski imperiali	„ 12.34
„ „ „ 1839 petink. „	—	Pruski Fridrikdori	„ 12.75
4% narodni od leta 1854	„ 85.—	Angleški souvraindori . . .	„ 15.20
Dohodkine oblig. iz Komo	„ 15.50	Louisdori (nemški)	„ 11.78
		Srebro (azijo)	„ 50.25